

První kapitola: **MUŽ Z PODZEMÍ**

25. září 1962

MISTR SVĚTA V TĚŽKÉ VÁZE si ráno před zápasem zabalil kufr poražence. Přes všechnu rychlost svých paží a přes všechny hodiny strávené v tělocvičně byl Floyd Patterson nejpochybovačnějším držitelem titulu v historii této kategorie. Vždycky se našli ztroskotanci, námezdní soupeři, boxerské rychlokvašky, bezejmenní, kteří trpěli stejně jako on, muži, kteří z vítězství nedokázali mít požitek, kromě toho, že jim pravidelně pomáhalo utéct před prohrou a ponížením. Jenže on byl šampion, nejmladší muž, který kdy vybojoval titul.

V posledních týdnech přípravy trávil Patterson noci v polospánku na posteli venku v boudě na venkově ve státě Illinois, poslouchal nahrávku *Music for Lovers Only* (Hudba jen pro milence), a pokud měl štěstí, viděl se, jak vyhrává, jak z podřepu vyskakuje a vpaluje Sonnymu Listonovi svůj slavný „klokání úder“, levý hák zasazený ve výskoku s takovou silou a razancí, až to vždy vypadalo, že Patterson proplachtí kolem svého terče a skrz provazy proletí až

do flanelového klína sedadel v řadě vyhrazené novinářům. Pokud rána mířila přesně, jako v mnoha případech, byl Patterson jedinečný. Mohl chvilku čekat, než se pustí do takového rizika, přinejmenším pár kol, až se Liston unaví, ale dokázal vyskočit v pravou chvíli. A tomu urostlejšímu chlapákovu neúprosně zasadil pravý zvedák, zadní direkt, další hák. Patterson nespolehal na jediný úder, tedy ne proti Listonovi, jehož klid nasvědčoval, že má sílu jak ze železa. Spolehal na svůj dar, a tím byla rychlost.

Patterson věděl, na co si dávat pozor: Listonův levý direkt měl stejnou razanci jako u jiných zadní. V jednom zápase jím Liston zbil utrmáceného bojovníka Waynea Bethea tak šeredně, že zděšení Betheovi sekundanti na konci zápasu museli odvléct svého borce do šatny a z úst mu odstranit sedm zubů. Z ucha mu tekla krev. Zápas trval padesát osm vteřin. Takže Patterson musel zachovat chladnou hlavu. Boxovat, uhýbat před direkty a bušit na tělo.

„Opravdu jsem si myslel, že budu schopen Listona porazit,“ řekl mi Patterson o nějakých čtyřicet let později. „Myslím na to dokonce ještě *ted'* a hledám způsoby, jak na něj vyzrát. Není to legrační?“

Jenže všechno se postavilo proti Pattersonovi. Cus D'Amato, který mu dělal poradce od jeho boxerských začátků ve čtrnácti letech, strávil spoustu let tím, že se snažil tomuto duelu vyhnout, místo toho posílal Pattersona na slabší soupeře. D'Amato, který vypadal jako kříženec císaře Hadriána a herce Jimmyho Cagneyho, využil své autority, postavil se před novináře a přednesl jim pokrytecké prohlášení o Listonových vztazích s mafií. A jako by byl někdo z úřadu pro sociální blaho, mluvil o Sonnyho potřebě se rehabilitovat, aby dokázal, že je kultivovaným člověkem a že takovým zůstane i nadále, pokud chce mít šanci získat titul. Ale Patterson moc dobře věděl, že D'Amato si myslí, že proti Listonovi má mi-

zivou šanci. A D'Amato si to nemyslel sám. Někteří Pattersonovi předchůdci a bývalí šampioni, třeba Rocky Marciano a Joe Louis, přiletěli na zápas do Chicaga, a hned jak vystoupili z letadla, začali novinářům vykládat, že vyzývatel je příliš silný a příliš krutý na to, aby prohrál s Pattersonem.

Samozřejmě, téměř všichni podporovali Floyda, fandili mu, ale byla to spíš sentimentální podpora – novináři měli Pattersona rádi, protože byl vždy tak vstřícný, otevřený a zdvořilý. National Association for the Advancement of Colored People (Národní asociace pro podporu barevných lidí) stála za Pattersonem, protože to byl muž, jenž bojuje za občanská práva, je stoupencem rasové integrace a reformně uvažující džentlmen. Naopak bývalý trestanec Liston ztělesňoval to, co jedny noviny vedle druhých nazývaly „špatným příkladem pro americkou mládež“. Vyjádření Jackieho Robinsona, že Patterson „zdemoluje“ Listona, mělo víc společného s politickými nadějemi než s jeho boxerským uměním.

Patterson byl předurčen, jako ostatně vždy, být férový, přizpůsobit se, udělat správnou věc. Listona dlouho považovali za nejlepšího boxera. Pravda, dostal se do vězení za ozbrojené přepadení, ale odseděl si svoje a zasloužil si dostat příležitost. Patterson i v tomto případě předvedl špetku své sociální mobility. „Liston za své zločiny zaplatil,“ řekl. „Jestli má být schopen vyhrát titul, jeho kvality vyplavou na povrch. Myslím, že uvidíte úplně nového, jiného Listona.“

Liston aspoň prozatím nehodlal dávat najevo ani známku vděčnosti. „Rád bych ho přejel nákladem,“ prohlásil.

A tak Floyd, jak myslel na porážku, učinil příslušná opatření. Pečlivě si zabalil tašku a příruční kufřík, vložil do nich oblečení, jídlo a masku – na zakázku vyrobený plnovous a knír. Kdyby vyhrál, pochopitelně by šel rozdat rozhovory pro média a pak uháněl

zpátky do hotelu oslavit vítězství. Ale pokud ne, opustil by Comiskey Park s falešnými vousy a uháněl nocí na svoji tréninkovou základnu na venkově poblíž New Yorku.

Takhle to s Floydem bylo vždycky. Užíral ho strach, především strach z porážky. Oprávněně se mohl považovat za nejdrsnějšího muže planety, a přece tomu sám příliš nevěřil. Byl šampionem ve smyslu, v jakém byl Chester A. Arthur prezidentem. „Nejsem *velký* šampion,“ říkával. „Jsem jen šampion.“ Našli se tací, kteří přemítali, zda není Floyd přecitlivělý, jestli to není neurotik v kráťasech. Někteří reportéři z Anglie mu začali přezdívat *Freud* Patterson.

Měl dostatečný důvod o sobě pochybovat. Do té doby Pattersonovi přálo štěstí, v listopadu 1956 vyhrál titul po souboji s Archiem Moorem. Ten sice patřil k nejprohnanějším boxerům, ale stejně jako Patterson byl na nejtěžší váhovou kategorii malý, a v době zápasu s Floydem, kdy překročil čtyřicítku, se z něj stával senilní dědek. Jakmile Patterson titul vyhrál, nedával najevo aroganci mistra těžké váhy. Nechoval se nikdy přezíravě. V očích se mu zračil smutek a zranitelnost, měl zasněný pohled teenagera, který dostal kopačky, šlachovitou postavu, tělo silničního nádeníka, naprosto *věrohodné* tělo, ale ne takové, aby budilo dojem, že je nepřemožitelný.

V nejlepším případě byl Patterson slušný boxer polotěžké váhy, který přibral, aby mohl do nejtěžší kategorie. V době zápasu vážil Liston 214 liber (97 kilogramů), zatímco Patterson 189 liber (86 kilogramů). Pokud jsou v boxu oba muži zhruba stejně šikovní, více či méně se uplatňují pravidla fyziky. Stejně jako při kolizi dvou vozidel se větší síla promítá do výkonu, ať se jedná o člověka nebo nákladní auto. Patterson měl přirozené sklony se ještě zmenšovat. „Kdybychom mu nařídili dietu, brzy bychom z něj měli střední váhu,“ tvrdil jeho trenér Dan Florio.

Patterson do té doby nikdy neobhajoval titul proti soupeři, který by se výkonností aspoň vzdáleně podobal Listonovi. D'Amato ho posílal na protivníky jako Pete Rademacher, což byl olympionik, který proti němu svedl svůj první profesionální zápas, a Brian London, jeden z těch sukovitých Angličanů, po jejichž pobledlé hrudi pak tekly potoky krve. Z Pattersonových soupeřů před Listonem stojí možná nejvíc za zmínku Roy Harris z města Cut and Shoot v Texasu, jak noviny s radostí připomínaly (s radostí z toho důvodu, že zápas sám o sobě nesliboval nic, snad kromě exotiky spojené s pojídáním kukuřičného chleba). Když Harris vyrůstal, bojoval s aligátory v bažinách kolem domu v místě známém jako Big Thicket. Do jeho příbuzenstva patřili také strýc Cleve a bratranci Hominy (Kukuřičný šrot), Coon (Mýval) a Armadillo (Pásovec), pojmenování podle postav humoristické knížky Lewise Grizzarda. Krátce řečeno, Harris sám představoval spíš marketingový tah, přesto Floydovi trvalo třináct kol, než to s ním ukončil. Liston vyřídil Harrise v prvním kole.

Takže stejně jako si v hlavě přehrával vítězný scénář a chystal se na něj, byl Patterson plně připravený prohrát. Po psychické ani fyzické stránce neměl nic, co by ho zvýhodňovalo. Jistěže, porazili ho slabší soupeři než Liston – poprvé prohrál s Joeym Maximem v roce 1954 a pak, už jako šampion, v roce 1959 s Ingemarem Johanssonem. Nevztekal se kvůli tomu, podobně jako většina těžkých vah, ale trpěl depresemi a na delší dobu se pak stáhl. Po porážce s Maximem – v důsledku kontroverzního rozhodnutí – se Floyd zamkl ve svém apartmá a zůstal tam několik dní. Po zápase s Johanssonem se cítil ponížený ještě mnohem víc, protože duel měl mnohem vyšší sledovanost. Titul obhajoval na Yankee Stadium a soupeř ho posílal k zemi zase a znovu, jako v nějaké nemilosrdné

pouliční bitce. Patterson měl rychlé ruce, ale Johansson mu vůbec nedovolil předvést některý ze svých manévrů. Jako by zamrzl a Johansson, ten hřmotný Švéd se skrovnou dávkou talentu, naopak neztratil „chromy a blezky“, jak do omrzení opakovali lidé ze štábu kolem něj. Po prvním sražení na zem Floyd opustil plochu a jako ve snách dokráčel ke svému rohu. Johansson opustil neutrální roh, přiblížil se k Pattersonovi ze slepého úhlu a sejmul ho znovu. Spíš než box připomínalo jeho napadení pokus rozzuřeného opilce rozbit jinému muži hlavu lahví od piva. Po čtvrtém sražení na zem se Patterson plazil po podlaze ringu, zíral skrz provazy s očima upřenými na Johna Wayna, který seděl v první řadě, a zatímco se Floyd díval na herce, styděl se. Rozpaky byly pro Pattersona příznačné, ale nikdy neměl tak výrazný pocit trapnosti jako v tu chvíli. Zápas ještě ani neskončil, ovšem už začal přemýšlet, zda všechno, za co bojoval – jeho titul, jeho příslušnost ke světu většímu než byl ten, ve kterém vyrostl – jestli to všechno není najednou ohroženo. Zasloužil si vůbec někdy nějaké uznání, patřil vůbec kdy na první místo? A co si o něm myslí John Wayne? Jakmile Patterson upadl posedmé, rozhodčí Ruby Goldstein zápas ukončil.

Floyd se chtěl schovat, ale nikde nenašel dostatečně hlubokou díru. Maskování s sebou neměl, a tak si půjčil od svého sekundanta klobouk a stáhl krempu, jako by za ní chtěl zmizet. Dovolil přátelům a rodině, aby ho objímali a chlácholili, ale nesnesl jejich lítost. Nemohl se dočkat, až bude o samotě. A potom všichni odešli – přátelé, rodina i novináři. Floyd se vrátil domů do New Yorku. Den co den sedával v obývacím pokoji za zataženými závěsy. „Myslel jsem, že můj život skončil,“ řekl mi Patterson. Byl jeden krok od toho, kde začínal, jen krok od slumu Bedford-Stuyvesant, kde strávil dětství. Bylo to, jako kdyby očekával, že mu každou minutu budou v patách

vymahači dluhů a začnou vynášet před dům na hromadu televizi, troubu a pohovku. A všichni sousedé, jeho bílí sousedé, uvidí, že teď už nic neznamená.

Floyd nemohl spát, nebo přinejmenším nespál dobře. Oné noci po zápase, jak vylíčil ve své autobiografii, se vyškrábal z postele a sešel dolů do svého doupěte. Chvilí poté, někdy před svítáním, ho tak našla Sandra.

„Floyde,“ řekla, „Floyde, k čemu je dobré sedět tady ve tmě a přemýšlet? Nebylo by lepší jít si nahoru zase lehnout?“

Když se probudil a pohlédl z pohovky, spatřil svoji tříletou dceru Jeannie, jak se na něj upřeně kouká. Obličej měl pořád ještě plný podlitin, a tak si přitáhl Jeannie k sobě, aby se na něj nemusela dívat. Později ho Sandra přesvědčila, aby šel nahoru a pořádně se vyspal. Ale za chvíli se podívala na svého manžela a vyděsila se.

„Co to máš s uchem?“ zeptala se.

Pattersonův polštář byl celý od krve. Johanssonovy údery mu prorazily bubínek.

Jeho sklíčenost se prohlubovala. Celé dny seděl o samotě, nečetl, nemluvil, všechny od sebe odháněl. Během tří týdnů dvakrát odešel z domova. Jak sám později uvedl, truchlil za vlastní smrt jako šampiona. „Táta je nemocný,“ opakovala Jeannie. „Táta je nemocný.“ Skleslost Pattersona neopustila téměř rok.

Floyd byl přesvědčený, že boxeři vždycky mají strach, všichni do jednoho, obzvláště boxeři špičkové úrovně. „Nebojíme se zranění, zato se bojíme proher. Porážce v ringu se žádná jiná prohra nemůže vyrovnat,“ řekl jednou. „Jakmile je profesionální boxer knokautován nebo ho ošklivě deklasují, trpí takovým způsobem, že na to nikdy nezapomene. Je poražen v záři reflektorů před tisícovkami svědků, kteří mu nadávají a plivou po něm, ví, že ho všichni

sledují, včetně dalších tisíců diváků u televizorů a v kinech, ví, že ho brzy navštíví daňoví úředníci – vždycky se snaží urvat si svůj díl, než skončí úplně na mizině – a on nemůže svalit vinu na svoje trenéry nebo manažery či na kohokoli jiného, i když si může být jistý, že v případě vítězství by se na tom trenéři a manažeri taky přizpůsobili a přivlastnili si kus slávy. Poražený boxer prohrává víc než jen ten zápas, ztrácí víc než jen svoji hrdost; přichází o část svojí budoucnosti, je o krůček blíž slumu, ze kterého vyšel.“

Žádný šampion těžké váhy nebyl tak citlivý a tak upřímný, když mluvil o svých obavách, jako Floyd Patterson. Stal se prvním profesionálním sportovcem, jenž přivítal to, z čehož se vyvinula moderní forma léčby, totiž Freudovský způsob psaní o sportu, který sahal za hranice ringu a zabýval se psychikou. Pattersonova autobiografie *Victory Over Myself* (Vítězství sama nad sebou), jak ji diktoval Miltonu Grossovi, sloupkaři z *New York Post*, stejně jako jeho zpovědi Gayi Talesemu v *The New York Times* a později v magazínu *Esquire* se staly přinejmenším ozvěnou příběhu *The Man That Lived Underground* (Muž, který žil v podzemí) od Richarda Wrighta a *Invisible Man* (Neviditelný) od Ralpha Ellisona.

Patterson jistě nebyl první boxer, který poznal, co to je strach, ale byl první, jenž o něm začal otevřeně a veřejně mluvit. Stejným způsobem s ním nakládal v tělocvičně. Cus D'Amato necvičil Pattersona jen k tomu, jak zasadit direkt a jak se krýt a blokovat, ale vedl ho také k sebepozorování. D'Amato byl jediný moderní psychoanalytik, který držel v ruce kyblík a v zubech měl párátko. Při svých „kázáních“ k boxerům zastával názor, že všechny věci jsou poměrně stejné, ale vždycky vyhraje ten boxer, který pochopí svůj vlastní strach, dovede ho zvládnout a využít ve svůj prospěch. Mladé

muže, jakými byli Patterson a José Torres, což byl vynikající boxer polotěžké váhy z Portorika, vedl k tomu, aby chápali své zápasy jako psychodramata, spíš jako souboj vůle než chrupavek.

Patterson vyrůstal v bytě v řadovce se studenou vodou v brooklynské části Bedford-Stuyvesant, jež byla rozpadajícím se obrazem neutěšené chudoby. Jeho otec pracoval jako přístavní dělník, na stavbách, jako nádeník na rybím trhu ve Fultonu. V noci chodil Floydův otec domů tak unavený, že se často zapomněl najíst a usnul oblečený. Floyd opatrně zul otcí boty, vyčistil je a omyl mu nateklé nohy. Pokud Floydova matka nepracovala doma, vydělávala si pár dolarů jako služebná nebo pracovala ve stáčírně lahví. Bylo potřeba uživit jedenáct dětí. Floyd se dělil o postel se dvěma bratry, Frankem a Billym. Poměrně brzy začal opovrhovat sám sebou. Nesnesl pocit, že dokáže dělat tak málo, aby pomohl svému otci a matce. Cítil se hloupě, bezmocně. „Všechno, co jsem chtěl, bylo pomoci mým rodičům,“ řekl mi Patterson. „Všechno, co jsem udělal, končilo nezdarem a situaci ještě zhoršovalo.“ Často ukazoval na svoji fotografii z doby, kdy mu byly dva roky, a matce pořád dokola opakoval: „Toho kluka nemám rád!“ Když mu bylo devět, obrázek sundal ze stěny a přes obličej si několikrát naškrábal X. Trápily ho noční můry. Sousedé ho párkrát našli, jak ve spaní chodí venku po ulici. Jako dítě se chtěl pořád schovávat, vyhledával tmu. Floyd prolézal průchody, temné kouty, ale ne proto, že by hledal dobrodružství, ale protože se v nich chtěl sám ztratit. Ráno odešel do kina a zůstal tam, dokud nezavřeli. Jezdil linkou A metra sem a tam, na východ směrem na Lefferts Boulevard do dalekých končin Queensu, zpět přes Brooklyn, na druhou stranu East River a nahoru Manhattanem k Washington Heights. A zase zpátky. Od devíti let končil Floyd putování často na stanici High Street v Brooklynu. Objevil tam totiž

dokonalý úkryt. Tunelem prošel k napůl schované boudě s náradím, kterou používali údržbáři z podzemky. Vylezl po kovovém žebříku a zavřel se ve tmě. Tohle byla jeho skrýš před světem. „Rozložil jsem si na podlahu noviny a šel spát, najít svůj klid.“

Přes den začal krást. Šlo o maličkosti jako litr mléka, kus ovoce, něco, co mohl přinést domů matce. Jako teenager stál Floyd každou chvíli před soudem – kvůli záškoláctví, krádežím, útěkům. Odhadoval, že před soudem se ocitl třicetkrát nebo čtyřicetkrát.

A tak se stalo, že když bylo Floydovi deset, soudce už ho měl dost a poslal jej do chlapecké školy Wiltwyck, na farmu pro problémové mladíky na venkově v Esopusu, ve státě New York. Do Wiltwycku přišel Floyd v prosinci 1945. Myslel si, že ho posílají do vězení, a zlobil se na matku, která tuhle novinu přivítala s úlevou. Jak se ukázalo, byla to nejlepší věc, jaká ho mohla potkat. Wiltwyck, to bylo 350 akrů zemědělské půdy, stará usedlost, kterou vlastnila rodina Whitneyů. Nebyly tam žádné ploty ani mříže. Zato tam měli slepice a krávy, malou tělocvičnu, říčku, v níž se dalo plavat nebo rybařit. K personálu patřili učitelé, stejně jako psychiatři, sociální pracovníci a terapeuti. Děti nikdo nebil ani nezamykal na pokojích. Floyd se pozvolna naučil číst, mluvit s trochu větším klidem, překonat přetrvávající pocit studu. Jakmile se stal šampionem, věnoval svou autobiografii škole, která ho „nastavila správným směrem“. Wiltwyck představoval přesně ten zvrát, jaký Sonny Liston nikdy nepoznal.

Dva roky pobytu na Wiltwycku udělaly z Floyda zcela jiného člověka. Nikdy nebyl dobrým studentem, ale přinejmenším byl najednou schopen fungovat v normálním světě. Po návratu do New Yorku nastoupil na P.S. 614, jednu z městských „škol 600“ pro problémové

děti, později strávil rok na Alexander Hamilton Vocational High School. V době, kdy se Patterson vrátil do města, dva z jeho bratrů trénovali v Gramercy Gym na 14. východní ulici. Cus D'Amato vlastnil tělocvičnu a spával v zadní místnosti. Jedinou společností mu dělal vlastní pes. D'Amato byl boxerský asketa. Z boxu si udělal živnost, ale opovrhoval penězi, zbavoval se jich. Říkal, že peníze „jsou k tomu, aby se vyhazovaly ze zadních dveří vlaku“. Když Patterson vybojoval titul, D'Amato použil většinu svého podílu (víc než třicet tisíc dolarů) na to, že svému svěřenci nechal jako dárek zhotovit na zakázku pás šampiona osázený šperky a drahokamy. „Cus se v životě zbláznil do všeho, kromě boxu,“ prohlásil José Torres. D'Amato byl dobře informovaný paranoik. Ovládal ho strach. Nejvíce se bál mafie, která za jeho časů box řídila – a spal s pistolí pod postelí. Nikdy nejezdil metrem ze strachu, že ho někdo shodí do kolejiště. Báł se ostřelovačů. Báł se neznámého jídla a pití. Lidem tvrdil, že se nikdy neoženil ze strachu, že ho „nepřátele“ oklamou. „Své nepřátele musím neustále mást,“ řekl jednou. „Pokud jsou popletení, můžu pracovat pro své boxery.“

Jako dítě vyrůstal v Bronxu. D'Amato celé dny hladověl, což pro něj bylo lepší než snášet tu bolest, když se mu někdo pokusil jídlo vzít. Byl možná nejmladším fatalistou v tomto městském obvodu. Často pozoroval pohřební průvody před svým domem a říkal: „Čím dříve smrt přijde, tím lépe.“ D'Amato byl dítětem ulice a pouličním rváčem. Jednou ho jiné dítě praštilo tyčí do hlavy tak, že přestal vidět na levé oko. Nicméně D'Amato věřil, že oční tkáň se sama obnoví, a celý svůj život se snažil zrak vyléčit sám, třeba tím, že střídavě zavíral pravé, zdravé oko. Chtěl tak „donutit“ levé oko, aby znovu prozřelo. Když se D'Amato stal trenérem, svým svěřencům říkal, že zdání jistoty, ať finanční nebo jiné, může znamenat jejich

smrt. Bezstarostnost prý utlumuje rozum a pocit radosti – ten byl ještě horší. „Čím víc radosti ze života máte, tím víc se bojíte umřít,“ tvrdil D'Amato.

V porovnání s jinými trenéry a manažery, kteří obřadně popisovali, co boxer jedl ke snídani, kolik naběhal mil a kolik dobrého pro sebe udělal, byl D'Amato s těmi svými potem prosycenými teoriemi a podivnými zvyklostmi sám o sobě zajímavým námětem, takže ho v Gramercy Gym vyhledávali novináři, kteří spoléhali na to, že z něj vytáhnou dobrý příběh. D'Amato mimo jiné četl válečnou historii a Nietzscheho. Z toho vzešla jeho filozofie o bolesti a vytrvalosti. Norman Mailer začal docházet do tělocvičny nedlouho po úspěchu spojeným s románem *Nazí a mrtví*. Mladí reportéři – Gay Talese, Pete Hamill, Jack Newfield – tam chodili, i když zrovna nepotřebovali nic psát. Pro ně byl D'Amato moralistou v Babylónu, významným manažerem boxerů, který zveličuje roli gangsterů, jež řídí pomalu každého boxera a arénu v zemi. Psali o něm, občas ho idealizovali jako zosobnění autenticity, mravného sekundanta ve filmu noir ze světa boxu padesátých let. Mailer jednou napsal, že D'Amato „v sobě měl nadšení světce, pro nějž je práce vším, takže nemá čas rozjímat... Připomínal mi ten zvláštní druh velmi otrlých italských kluků, které jste mohli potkat v Brooklynu. Byly to sladké děti, jež se jen výjimečně chovaly sprostě, byly statečné, přinejmenším pokud šlo o jejich činy, těch se nebály. Postavily by se každému.“

Pattersonovi bylo čtrnáct, když poprvé vyšel dvě patra po dřevěných schodech a vstoupil do Gramercy Gym. D'Amato vždycky rád sledoval, jak děti poprvé vyjdou schody. Pozoroval jejich výrazy, pak počkal a díval se, jakým způsobem to zvládnou druhý den – pokud vůbec přišly. S odhalením své filozofie Cus dlouho neotálel. Chtěl, aby se Floyd a ostatní začali vrtat

ve vlastních myslích téměř ihned, tedy jakmile poprvé praštili do boxovacího pytle. Pro jiné manažery bylo pochybování o sobě něčím nemyslitelným. Pro D'Amata musel boxer sám sebe pochopit, jinak prohraje. Boxer není pouze knokautován, říkával, on *chce* být knokautován, jeho vůle mu vypoví službu. „Strach je přirozený, je normální,“ řekl. „Strach je náš přítel. Když jelen prochází lesem, má strach. Je to způsob, jakým příroda udržuje jelenovu ostražitost, protože mezi stromy se může skrývat tygr. Beze strachu bychom neměli šanci přežít.“

Patterson předvedl, že dokáže boxovat rychle a že má dobrý levý hák. Dokázal se vkrást do soupeřova direktu a odrovnat ho kombinací úderů. Na olympiádě v Helsinkách roku 1952 vyhrál zlatou medaili ve střední váze. Red Smith, který psal pro *New York Herald Tribune*, jím byl unešen. Napsal, že Patterson „má rychlejší pracky než kapsáři v metru a způsobují větší utrpení.“ Ve stejném roce se Floyd stal profesionálem a začal boxovat v New Yorku, kde na sebe upoutal značnou pozornost tím, že hezky po sobě sejmul Eddieho Goldbolda, Sammyho Walkera, Lestera Johnsona a Lulu Sabotina. Kvůli všem svým strachům si Patterson osvojil dostatečnou disciplínu a schopnost poznat, jak vyřídít všechny nejlepší klubové boxery té doby, všechny ty drsné mladíky, kteří boxovali v Eastern Parkway v Brooklynu a v St. Nick's ve West Side. Floydův starší bratr Frank se svěřil Lesteru Brombergovi, jenž psal o boxu pro *New York World-Telegram and Sun*: „Rád bych řekl, že jsem vždycky věděl, že to ve Floydovi bylo, ale musím být upřímný. Nemůžu si zvyknout na to, že se můj mladší brácha stal mezi boxery pojmem. Pamatuju ho jako dítě, které začalo brečet, když jsem ho při boxování v tělocvičně praštil moc tvrdě, jako spratka, co se začal hádat, kdykoli jsem ho zmáčknu.“